

Odată, în largul marii, unde era apa cea mai adâncă și priveliștea cea mai frumoasă, își avea palatul regele mării. Rămăsese singur și cu șase fete frumoase, de care îngrijea bătrâna lui mamă. Copilele erau neasemuit de frumoase, dar cea mai mică le întrecea în frumusețe. Avea ochii albaștri ca marea, obrajii îmbujorați, părul roșu ca razele soarelui la asfințit. Surorile ei erau vesele și jucăușe însă ea stătea tot timpul dusă pe gânduri.

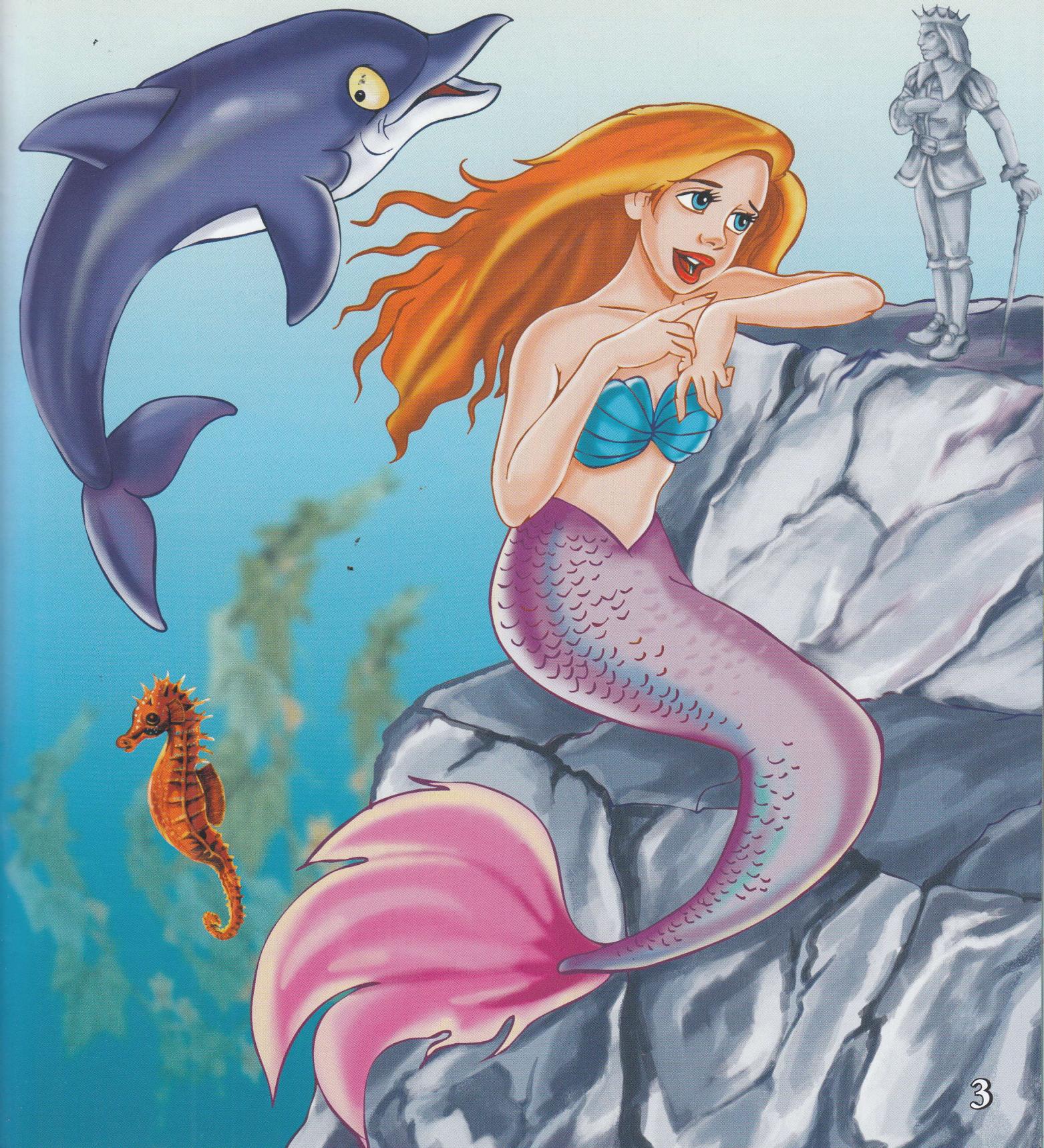

Micii sirene îi făcea o deosebită plăcere să asculte povestirile tatălui, regele mării, despre lumea oamenilor și nu înceta să se minuneze de cele auzite.

– Când vei împlini cincisprezece ani, zicea regele, o să ai voie să te ridici la suprafața mării și vei putea privi munții, casele și locurile unde trăiesc oamenii. Mica sirenă aștepta acele clipe cu nerăbdare.

Vremea trecea, prințesa cea mare împlini cincisprezece ani și avu voie să se ridice la suprafața apei. Când s-a întors, le-a povestit surorilor, încântată de cele văzute, cât de minunat este să stai pe stâncă la lumina difuză a lunii și să privești lumea oamenilor. Anii treceau și, pe rând, fiecare dintre surori se ridica la suprafața apei pentru a descoperi acea lume misterioasă și nouă, de care auziseră în povestirile tatălui.

Sosi și ziua mult visată, în care mica sirenă împlini cincisprezece ani. Nerăbdătoare, sirena se înălță printre undele transparente luându-și rămas bun de la rege și surorile ei. Soarele era la asfințit și așeza pe suprafața mării lumi de foc. Mica sirenă inspira fericită aerul răcoros și sărat al mării, bucurându-se de mângâierea soarelui.

La mică distanță de ea plutea o corabie împărătească, unde era o mare petrecere în cinstea prințului de la palat. Prințesa îl privea curioasă, neputându-și dezlipi privirea de la Tânărul prinț.

La un moment dat a început să fulgere și nori grei s-au strâns deasupra mării agitate. S-a pornit furtuna și corabia de-abia mai înainta. Un val se ridică cu furie deasupra corabiei și o înghiți într-o clipă. Prințul dispărut în apele furioase, sub ochii însăjumătați ai sirenei.

Prințesa sirenă se repezi în adâncuri după el și-l prinse tocmai când își pierdea cunoștința. Cu greu, îl aduse la țărm, îl așeză pe nisip și se ascunse în spatele unor stânci.

